07/06/2021

Навършиха се десет години от кончината на блаженопочиналия архимандрит Назарий

На 9 юни се навършват десет години от кончината на блаженопочиналия игумен и старец на Кокалянския манастир “Св. Архангел Михаил”. По този повод, в съботния ден на 5 юни, в планинската света обител бяха отслужени заупокойна св. Литургия и панихида в негова памет.

Св. Литургия бе отслужена от архимандрит Пахомий, ректор на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“, и протойерей Стоян Флорентинов, ефимерий на манастира „Св. св. Константин и Елена“ край гр. Варна.

Молитвено и песенно участие взеха архимандрит Василий, протосингел на Софийска света митрополия, ставрофорен иконом Кирил Дидов, предстоятел на столичния храм „Св. ап. Петър и Павел“, протойерей Стилиян Табаков, предстоятел на столичния храм „Св. Андрей Първозвани“, както и други духовни чеда на блаженопочиналия игумен.

Да се поклонят на своя старец и изповедник в Кокалянския манастир и

заедно да отбележат годишнината от неговото упокоение се събраха десетки християни от цялата страна. За мнозина благодатното време на св. Литургия премина в молитвено уединение, за което допринесоха църковни песнопения, прекрасно изпълнени от духовници и пораснали деца, някои от които родени след благословение от стареца. В края на богослужбата към присъстващите се обърна архимандрит Пахомий.

„Изкачвайки пътеката към манастира, виждаме все по-ясно какъв голям подвижник е бил дядо Назарий, живял в тази света обител, отдалечена от света. В трудности и нищета, както подобава за монашеския живот. Той беше истински монах, който милееше за Българската православна църква и бе с голяма любов и желание тя да преуспява по пътя на спасението. Изминаха 10 години без този, който ни събираше под своето крило да ни стопли, да ни утеши от всички наши изпитания и трудности на живота.

Трябва да имаме упованието и да знаем, че може да прибягваме до светата обител и край неговия гроб да му споделяме онова, което тежи на душата ни. Вярваме, че той стои пред лицето на Бога и се застъпва за нас, като непрекъснато се моли. Така, че ние всички да намираме правилния път за спасението на нашите души. По неговите молитви Господ да ни дава разум и да вървим през житейските бури и изкушения. Многото приказки, казваше дядо Назарий, са признак на гордост и превъзнасяне, затова нека кажем: Бог да го упокои и всели в селенията на праведните“ – завърши словото си отец Пахомий.

След светата литургия в храма бе отслужена панихида за упоилия се духовен старец, предстоявана от архимандрит Василий.

В края на заупокойното последование той изрече кратко слово, в което описа с няколко думи личността на покойния игумен на обителта. Той говори за дядо Назарий като свещенослужителя, който е извършил духовен подвиг по време на силна атеистична власт и е устоял на вярата, въпреки многобройните изпитания.

“Днес си спомняме за стареца, който освещаваше това място във Витошката планина. Спомняме си за това, че той го превърна в духовен оазис, в който човек може да дойде, да размисли и да провери своето духовно настроение… Пътят по пътеката нагоре е време на молитва и размисъл. Достигайки до светата обител всеки е задъхан, не само физически, но и осъзнал част от своята греховност. Тръгвайки си оттук обаче е радостен и удовлетворен от поемането на глътката чист духовен въздух. През всичките години на своето

служение дядо Назарий е поучил множество човеци, които сега със своя живот свидетелстват за наученото от него... Той освен своето служение и молитва даде на Църквата, на манастира “Св. архангел Михаил” и всичко материално, което имаше в света. Ние благодарим на Бога, че в нашата страна, в нашата Софийска епархия има такъв духовник, който беше молитвеник пред Бога и вярваме, че той ще продължава да се моли за всички нас. Бог да прости дядо Назарий, а нас да помилва!” – каза архимандрит Василий и изказа съболезнования към всички духовни чеда на стареца от името на Софийския митрополит и Български патриарх Неофит, който пази светъл спомен за архимандрит Назарий.

+++

Архимандрит Назарий (в света Николай Стойков Терзиев) се престави в Господа на 9 юни 2011 г. Той е роден на 27.11.1933 г. в гр. Несебър, в семейството на Стойко и Мария Терзиеви. Основно образование получава в родния си град, а средно – в гр. Поморие. От 1953 до 1959 г. работи като картограф в София. Воден от силното желание да се посвети на Бога, решава да поеме по пътя на монашеството.

На 13 април 1960 г. постъпва като послушник в Рилския манастир. На 9 юни 1960 г. е постриган за монах от игумена на манастира Стобийски епископ Варлаам (впосл. Пловдивски митрополит), а духовен старец му става йеромонах Евлогий.

На 15 април 1967 г. в Кокалянския манастир е ръкоположен за йеродякон от Знеполския епископ Йосиф (впосл. Нюйоркски митрополит), който на следващия ден 16 април го ръкополага и за йеромонах. На 8 ноември 1984 г. по решение на Св. Синод е възведен в архимандритско достойнство от Крупнишкия епископ Геласий (впосл. Нюйоркски митрополит).

Служението му в Църквата преминава като: ключар в Рилския манастир – 9 юни 1960 – 30 септември 1961 г.; завеждащ канаскията в Бачковския манастир – 15 октомври 1961 – 25 май 1963 г.; домакин в Преображенския манастир – 30 октомври 1963 – 3 март 1965 г.; игумен на Кокалянския манастир от 1965 г. до 1970 г. Поема закратко игуменството на Гложенския манастир, след което отново се връща в Кокалянския манастир като игумен, какъвто остава до своята кончина.

ЗА ПОВЕЧЕ СНИМКОВ МАТЕРИАЛ НАТИСНЕТЕ ТУК – https://flic.kr/s/aHsmVVm5aE

+++

Спомен за стареца Назарий от неговото духовно чадо Велизар Пейков

Старецът Назарий живееше вярата. С живота и делата си наставляваше чедата си и монасите от братството при Кокалянския манастир „Св. архангел Михаил” да следват действената, живата вяра, предавана неподправена – такава, каквато му бе предавана от опитните духовници преди него. Едно е да имаш интелектуални познания за Бога, друго е да поемаш отговорността си. Дядото ни учеше на отговорност пред Бога. Въобще неговата личност беше голям авторитет и когато човек се доближеше до него, някак си въпросите от само себе си се изясняваха. Много от монасите, свещениците и миряните черпеха дух и сила от наставленията му, за да могат да виждат в пълнота пътя, който трябва да следват.

… Монашеската скромност при дядо Назарий се проявяваше във всяка негова дума и помисъл. Дядо Назарий си остана до края смирен по дух монах, чужд на всякакви църковни офикии и титли. Веднъж Крупнишкият епископ Геласий (сетне Нюйоркски митрополит) дошъл да го отличава за архимандрит, но старецът избягал. Най-после, на 8 ноември 1984 г., епископът успял да го въведе в архимандритско достойнство, като му връчил и полагащия се архимандритски кръст. Но старецът никога не го е носил. Държеше го в кутийката и когато един от чедата му получи архимандритско отличие, този кръст му беше подарен.

От Св. Синод го бяха наградили със златен орден „Св. Йоан Рилски” – I степен. Старецът не пожела да си го получи. Наложило се дядо Геласий да дойде в манастира през 2000 г. и без много шум на тръгване го пуснал в ръката на един от монасите да го предаде на стареца.

… Сега, когато си спомням изминалото време, когато сме били покрай него, мисля, че най-голямата му дарба беше разсъдителността. От една страна беше много простоват, но от друга имаше една благодатна находчивост. Винаги сме били спокойни, когато сме постъпвали според неговото мнение, и това винаги е водило до успех. Наблюдавали сме това и при другите. Разбира се и дядото беше човек, и в никакъв случай не искаме да го абсолютизираме. Също така той имаше едно много голямо благородство и снизходителност. На никого не налагаше някакъв шаблон или стандарт на духовен живот. Затова горе в манастира имаше от целия спектър на характерите хора. Оставяше свободата на всички да вървят където искат, а сам той тичаше към рая. И

много хора искаха да бъдат близо до него, а той с присъщата си ведрост даваше вид, че се шляе.

bg-patriarshia.bg